

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Imitatione Christi

Thomas <von Kempen>

Antverpiae, 1607

De pace acquirenda, & Zelo proficiendi. 11

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48701](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48701)

mus, vel quæ nobis contraria sentimus, libet loqui & cogitare.

2 Sed pro dolor, sæpè inaniter & frustra. Nam hæc exterior consolatio, interioris & diuinæ consolationis, non modicum detrimentum est. Ideò vigilandum est, & orandum, ne tempus otiosè transeat. Si loqui licet & expedit, quæ ædificabilia sunt, loquere. Malus usus, & negligentia profectus nostri, multum facit ad incustodiam oris nostri. Iuuat tamen non parum, ad profectum spirituales, deuota spiritualium rerum collatio: maximè ubi pares animo & spiritu, in Deo sibi sociantur.

Act. 1.

Rom. 15

CAP. XI.

De pace acquirenda, & zelo proficiendi.

I **M**ULTAM possemus pacè habere, si non vellemus nos, cum aliorum dictis & factis, & quæ ad nostram curam non spectant, occupare. Quomodo potest ille diu in pace manere, qui alienis curis se intermiscet? qui occasiones forinsecus quærit? qui parum vel rarè se intrinsecus colligit?

Beati

Beati simplices, quoniam multam pacem habebunt.

2 Quare quidam Sanctorum, tam perfecti & contéplatiui fuerunt? Quia omninò seipfos mortificare, ab omnibus terrenis desideriis, studuerunt: & ideò totis medullis cordis, Deo inhærere, atque liberè sibi vacare, potuerunt. Nos nimium occupamur propriis passionibus, & de transitoriis nimis sollicitamur. Rarò etiam vnũ vitium perfectè vincimus, & ad quotidianũ profectum, non accendimur: ideò frigidi, & tepidi remanemus.

3 Si essemus nobisipfis perfectè mortui, & interiùs minimè implicati: tunc possemus etiam diuina sapere, & de cælesti contemplatione aliquid experiri. Totum & maximum impedimentum est, quia non sumus à passionibus & cõcupiscentiis liberi: nec perfectam Sanctorum viam, conamur ingredi. Quando etiam modicum aduersitatis occurrit, nimis citò deiicimur, & ad humanas consolationes conuertimur.

4 Si niteremur, sicut viri fortes, stare in prælio: profectò auxilium Domini

B. 6 super

super nos, videremus de cælo. Ipse enim certâtes, & de sua gratia sperantes, paratus est adiuuare: qui nobis certâdi occasiones procurat, vt vincamus. Si tantum in istis exterioribus obseruantis, profectû religionis ponimus, citò finem habebit deuotio nostra. Sed ad radicem, securim ponamus: vt purgati à passionibus, pacificam mentem possideamus.

5 Si omni anno, vnum vitium extirparemus, citò viri perfecti efficemur. Sed modò è contrario, sæpè sentimus; vt meliores & puriores in initio conuersionis, nos fuisse inueniamus, quàm post multos annos professionis. Feruor & profectus noster, quotidie deberet crescere; sed nunc pro magno videtur, si quis primi feruoris partem, posset retinere. Si modicam violentiam faceremus in principio, tunc postea cuncta possemus facere, cum leuitate & gaudio.

6 Graue est assueta dimittere, sed grauius est contra propriam voluntatem ire. Sed si non vincis parua & leuia, quando superabis difficiliora? Resiste in principio inclinationi tuæ, &
malam

malam dedisce consuetudinem : ne fortè paulatim , ad maiorem te ducat difficultatem . O si aduerteres , quantum tibi pacè , & aliis lætitiã faceres , te ipsum benè habèdo , puto , quòd sollicitior esses , ad spiritualem profectũ .

CAP. XII.

De vtilitate aduersitatis.

I BONUM nobis est , quòd aliquando habemus aliquas grauitates & contrarietates ; quia sæpè hominem ad cor reuocant , quatenus se in exilio esse cognoscat , nec spem suam in aliqua re mundi ponat . Bonum nobis est , quòd patiamur quandoque contradictores , & quòd malè & imperfectè de nobis sentiatur , etiam si benè agimus & intendimus . Ista sæpè iuuant ad humilitatem , & à vana gloria nos defendunt . Tunc enim meliùs interiorem testem Deum quærimus , quãdo foris vilipendimur ab hominibus , & non benè nobis creditur .

2. Ideò deberet se homo , in Deo totaliter firmare : vt non esset ei necesse , multas humanas consolaciones quærere ,